

HÓDMEZŐVÁSÁRHELY DÍSZPOLGÁRAI

Hódmezővásárhely Megyei Jogú Város Önkormányzatának elismeréseként 2010. március 15-én az Ünnepi Díszközgyűlésén kitüntetések adományozott. Kitüntetettjeinknek gratulálunk a Hódmezővásárhely Díszpolgára elismeréshez!

DR. TÓTH GÉZANÉ
JUHÁSZ NAGY ETELKA KATALIN
VÍVÓ OLIMPIAI BAJNOK

Morvay Zsuzsa, Kovácsné Nyári Magda, Rejtő Ildikó és Székelyné Marvalits Gyöngyi) – 1955 után – visszahódította Magyarország számára a világbajnoki címet.

Juhász Katalin folyamatosan a világ élmezőnyében maradt, és egyedüli magyar versenyzőként valamennyi egyéni világbajnoki döntőben szerepelt: 1962-ben Buenos Airesben és 1963-ban Gdanskban harmadik, 1961-ben Torinóban hatodik. Egyéni világbajnoki címe valamennyi alkalommal hajszálon múlt, ugyanis a harmadik helyek holtverseny után születtek.

A Hódmezővásárhelyi Olimpiai Baráti Kör tiszteletbeli elnöke, a Csomorkány Vívó Sportegyesület tiszteletbeli tagja

Egész életét a sport szeretete és a sporttársak megbecsülése jellemzi, segíti a fair play szellemében az olimpiai mozgalmat. 2006-ban a Magyar Olimpiai Bizottság sikeres életpályájáért, sportpályafutásáért *Életmű díjjal* jutalmazta.

Juhász Nagy Etelka Katalin
1932. november 24-én született Hódmezővásárhelyen.

A Bethlen Gábor Gimnázium elvégzése után a természettudományok iránt érdeklődő leány a szegedi egyetemre került, ahol tovább folytatta a vívást. A rendszeres vidéki bajnokságokon fejlesztette tudását, 1952-ben országos ifjúsági bajnok lett. Az 1957. évi magyar bajnokság győzteseként kijutott a főiskolai világbajnokságra, és beneveztek ugyancsak a Párizsban rendezett felnőtt világbajnokságra is.

1959-ben Budapest adott otthont a földkeresség legjobb vívói találkozójának, ahol bekerült a döntőbe, s az ötödik helyen végzett. Csapatuk (Juhász Katalin, Dömölky Lídia,

Schleiffer Ervin 1943. május 24-én, Esztergomban született. Családjával 1965-ben jött Hódmezővásárhelyre.

1967-től az Alföldi Porcelángyár művezetője, 1981-től gyáregység-vezetője, 1983-tól igazgatója. Az átszervezés követően, a privatizáció után a Burton Apta kereskedelmi, fejlesztési, majd termelésért felelős ügyvezetője. Az étetési segédeszközök előállításának gyártástechnológiáját Németországban tanulmányozta, melyet itthon kamatoztatott.

Abban a szerencsés helyzetben volt, hogy 40 évig dolgozott egy munkahelyen, így aktív résztvevője és később

egyértelmű irányítója lehetett annak a sikeres folyamatnak, melynek eredményeként egy ismeretlen technológiát használó üzemből mára világegyetem vezető étetési segédeszköz gyártója lett. Napjaink kerámiaművészetének szakmai támogatója. Szakmai munkásságának egyik fontos területét képezte a magyar és nemzetközi viszonylatban a minőségbiztosítás, melynek elismeréseként megkapta a *Nemzeti Minőségi Díj Nagykövete* címet. Innovációs tevékenységéért *Eötvös Loránd-díjban*, majd a *Magyar Gazdaságért Díjban* részesítették. Aktív közéleti tevékenységét a *Szenátus* tagjaként és a *Rotary Klub* tagjaként fejti ki.

Épületgépész mérnöki képesítését és az eddigi tapasztalatait, mint a *Ginkgo-Sas Hotel* egyik befektetőjeként kamatoztatja.

A laudációban elhangzottakat összegezve: „Hódmezővásárhely anyagi és szellemi értékeinek gyarapítása érdekében kifejtett tevékenység elismeréseként díszpolgári kitüntetést adományoz Schleiffer Ervinnek.”

SCHLEIFFER ERVIN
MÉRNÖK

A kingéci tallérlelet elrejtését valamilyen hadi felvonulási tevékenységhez, egy, a közelben zajló hadművelethez, esetleg portyázó hadak dúlásához köthetjük. A végvári harcok nyomán 1591-ben kitért tizenöt éves háború a Tiszántúlt sem kímélte. A Szegeden át vezetett hadi felvonulási út többször is érezte hatását a vidéken.

1595-ben a Báthory Zsigmond vezette egyesült erdélyi-havasalföldi-moldvai haderő visszafoglalta az egész vajdaságot. 1596-ban a török szultán, III. Mehmed (1566–1603) 100.000 főre becsült főerege Szegedről vonult Eger ellen, majd a Mezőkeresztesi csatát követően szintén Szegeden keresztül hagyta el az országot. 1598 szeptemberében Szaturdzsi Mehmed vezette török seregek Csanádot ostromolták, valamint 1598 novemberében és 1599 márciusa között a 60.000 főnyi török főereg táborozott Szegeden. Tehát a rendelkezésre álló adatok alapján a leletegyüttes elrejtésének időpontját 1596 és 1599 között sejtethetjük.

Ma már lehetetlen az egykori tulajdonos személyét, vagy pontos társadalmi státuszát meghatározni. A lelet egészének értéke 67 tallér, a 16. században nem számított különösebben nagy összegnek, de bizonyosan nem szegény ember tulajdonát képezte. A 67 ezüst tallér az 1590-es években kb. 7300 dénárt vagy 5360 akcsét ért. Ekkor egy

könnyűlovas katona havi zsoldja 5 tallér volt, vagyis az elásott tallérok értéke egy lovas katona több mint egy évi zsoldjának felel meg. A lelet összetétele, értéke alapján lehetett kereskedői vagy, egy falu éves adójára szánt pénzösszeg, egy módosabb gazda, katona vagy egyszerű köznemes összegyűjtött értéke. Egykori tulajdonosa, aki az ellenséges katonának, vagy a szomszédos földesúr előtt a földbe rejtette őket, már nem tudott visszamenni értük. A 16–17. században hazánk állandó hadszíntér volt. A korszak emléletei továbbra is fontos adatokat szolgáltatnak a gazdaságtörténeti és helytörténeti kutatásokhoz. Segítségükkel a levéltári források adatait felhasználva körvonalazható a Kárpát-medence egykori pénzforgalma.

Mint láthattuk, arra vonatkozóan, hogy pontosan mikor és ki rejtette el a tallérokat, nem tudunk autentikus választ adni. A kingécihez hasonló emléletekben is csupán az egykori pénzforgalom összetételének tükröződését kell látnunk, amelyek a pénzforgalom általános, az egyes leleteken túlmutató tendenciáját érzékeltetik, támpontokat nyújtva az adott korszak gazdasági viszonyainak pontosabb megismeréséhez.

Csányi Viktor
(foto. Donka Gábor, Tornyai János Múzeum)